No. 2727 | Woensdag 18 Maart 1936 | 53ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling

Redactie: Pastorie San Mateo, Tel. 413
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Drukker: B. L. Bogaers

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0.10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

BEVOLKINGSCIJFERS.

Huwelijken.

In Nederland schommelt het aantal huwelijken per 1000 der bevolking, sinds het jaar 1840 om het cijfer 7, met twee laagtepunten: een laagtepunt van 6 tijdens de beruchte aardappelziekte van 1847 en de oorlogsjaren 1914-'15. Twee hoogtereacties met het cijfer 9 dagtekenen van de jaren 1850 en 1920.

Het huwelijkscijfer schijnt dus wel met de economische toestand nauw te zijn verbonden, zoals ook wel blijkt uit de Curaçaose cijfers, die de z.g. malaisejaren doen kennen.

Voor Curaçao zijn de cijfers uit de laatste jaren:

	huwelijk	per 1000 der bev.
1930	460	9
1931	312	6
1932	311	6
1933	299	5
1935	436	7

Op ons hoofdeiland is dus het huwelijkscijfer nog al aan schommelingen onderhevig.

Op Aruba en Bonaire hadden we over het jaar 1935 een huwelijkscijfer van 12. Op St. Martin 5, op Saba 10 en op St. Eustatius 1.4.

We moeten echter bij deze cijfers wel in aanmerking nemen de talrijke verbintenissen buiten de echt.

Merkwaardig is nog, dat juist die eilanden, waar het huwelijkscijfer laag is, is, alhoewel nog mooi, vergeleken met de niet-Nederlandse eilanden in West-Indië en in het bijzonder in de Engels sprekende:

St. Eustatius met 1.4 huwelijk per 1000 inwoners had in 1935 19 buitenechtelijke geboortes tegen 24 in echt. En St. Martin met 5 huwelijken op de 1000 inw. heeft zelfs 47 buitenechtelijke tegen 19 in echt.

Bonaire en Aruba echter met een hoog huwelijkscijfer hebben daarentegen, wat geboortes in echt betreft, veel mooiere cijfers.

We laten hier de cijfers volgen in % over de laatste jaren van de geboortes buiten echt.

	1932	1933	1935
Curaçao	37%	36%	35%
Aruba	21%	24%	20%
Bonaire	26%	34%	25%
St. Martin	61%	64%	71%
Saba	33%	38%	31%
St. Eustatius	49%	60%	44%

We geloven, dat we met deze cijfers althans op de Benedenwindse eilanden van vooruitgang spreken mogen.

En van grote vooruitgang, wanneer we vroegere cijfers eens naslaan.

Willekeurig namen we een der oude Koloniale verslagen van 1904, waarin de in echt geboren kinderen slechts 378 waren en de buiten echt geboren 546.

Procentsgewijze omgerekend waren dus in 1904 van de geboortes slechts 41% in echt en 59% buiten echt.

Het aantal echtscheidingen wordt in de statistiek berekend per 1000 gehuwde paren.

We hebben hier echter geen juiste opgave kunnen krijgen van het aantal gehuwde paren, daar deze slechts bij de 10 jaarlijkse volkstelling worden berekend.

We hebben wel een opgave over 1935 van het aantal echtscheidingen op Curaçao, nl. verdeeld als volgt:

Stad	20 echts.
2e distr.	7 „
3e distr.	2 „

29 Echtscheidingen dus op 55.000 inwoners.

In Nederland rekent men globaal 5 inwoners, vader, moeder en 3 kinderen, als een gezin.

Volgens zulk een berekening zouden er op Curaçao 11.000 huwelijken zijn.

We mogen hier het gezin echter wel wat groter nemen en geloven het ruim te doen, wanneer wij voor iedere 8 inwoners een gezin nemen.

We zouden dan op het eiland Curaçao 6875 gehuwde paren hebben.

Welnu, 29 echtscheidingen op 6875 gehuwde paren is 4.3 echtscheidingen op de duizend gehuwde paren.

Stellen we daartegenover eens ter vergelijking de cijfers uit Nederland.

In 1933	1.8
In 1934	1.7

en stellen wij hiertegenover Curaçao met

In 1935	4.3

dan zien we dat we op dat gebied een zeer slecht figuur slaan, terwijl dit cijfer 4.3, door hier 8 personen te rekenen, nog zeker aan de mooie kant is.

We hebben indertijd dan ook al eens enkele artikelen gewijd aan het echtscheidingsprobleem naar aanleiding van het ontzettend grote aantal aanvragen om echtscheidingen die binnenkwamen. Een geweldig groot percentage dezer aanvragen wordt wel afgewezen, maar wat dan nog overblijft, men ziet het uit bovenstaand cijfer is nog veel te hoog.

Uit al deze cijfers zien we, dat er vooruitgang is, maar ook op sociaal gebied nog veel te verbeteren.

De ongevallenregeling 1936.

De ongevallenregeling 1935 is een ongevallenregeling 1936 geworden en we hopen nu, dat deze regeling wel definitief dit jaar zal afkomen.

Dezer dagen verscheen de 2e nota van wijzigingen met een toelichting van Z. Exc. de Gouverneur.

We lezen daarin o.a., dat na ontvangst van de Memorie van Antwoord de afdelingen omtrent één voornaam punt en enige bepalingen van meerder of minder belang met den Gouverneur in mondeling overleg zijn getreden. Dit gevoerd overleg heeft tot enkele nadere wijzigingen in het gewijzigd ontwerp geleid.

In de afdelingen bleek men bezorgd over het lot van den kleinen werkgever, in wiens bedrijf een ernstig ongeval zou kunnen voorkomen, waarvan de gevolgen voor hem niet te dragen zouden kunnen zijn. Men had inlichtingen, welke het onwaarschijnlijk maakten, dat het risico uit de voorgestelde ongevallenregeling verzekerbaar zou zijn. En men vroeg zich af of het wel verantwoord was tot de regeling te besluiten voordat de verzekerbaarheid van het risico van den kleinen werkgever vast stond.

Daarentegen werd opgemerkt dat de totstandkoming van een uit een rechtsstandpunt juiste regeling door een dergelijk argument niet mocht worden opgehouden; dat de kleine werkgevers het in hun hand hadden door een onderlinge verzekering tot een minimum te beperken, indien inderdaad mocht blijken dat dat risico bij een verzekeringsbedrijf niet zou zijn onder te brengen.

Daar betwijfeld werd of de kleine werkgevers tot een onderlinge verzekering zouden kunnen worden gebracht en gevreesd werd dat zij het er op zouden laten aankomen met de funeste gevolgen daarvan eventueel voor hen zelf en voor hun arbeiders, deed de Gouverneur verklaren tegen een Gouvernementsverzekering ten behoeve van den kleinen werkgever geen bezwaar te hebben, indien het particuliere verzekeringsbedrijf het risico niet of niet tegen een redelijke premie zou willen verzekeren. In het belang van den arbeider prefereerden de afdelingen als toen een verplichte verzekering voor zoveel de kleine werkgevers betreft.

Op het niet nakomen van de verplichting moet een sanctie worden gesteld, wil men voorkomen dat de onverschilligen het er toch op laten aankomen. Van zó'n onverschillige kan het Gouvernement het bedrijf doen sluiten.

Het is als gezegd een ingrijpende wijziging welke hiermee in het ontwerp is gebracht. De verhaalbaarheid van des arbeiders aanspraken is daardoor niet meer afhankelijk van de financiëele draagkracht van den werkgever — het principe waarvan de ongevallenregeling is uitgegaan — maar de voldoening ervan wordt den arbeider gewaarborgd.

Door het Bestuur wordt verwacht dat de assurantiemaatschappijen des werkgevers risico wel zullen willen verzekeren.

De artikelen 6 en 20 hebben belangrijke veranderingen ondergaan. O.m. is in art. 6 vastgelegd hoe de uitkeringen aan nagelatenen moeten verdeeld worden indien zij gezamenlijk en meer dan 50% recht zouden kunnen doen gelden; en is de beslissing over de arbeidsongeschiktheid uit dat artikel gelicht en overgebracht naar art. 20, dat thans naar gemeend wordt in alle gevallen voorziet. Het recht op uitkering aan den arbeider immers is afhankelijk van zijn arbeidsongeschiktheid en deze wordt beslist in eerste instantie door den behandelenden geneeskundige, in hoogste ressort door den Directeur van de Openbare Gezondheidsdienst c.q. door den Gezaghebber aan te wijzen twee geneeskundigen.

Aan de wens der afdelingen om den arbeider bij bewezen roekeloosheid elk recht op uitkering te ontzeggen, kon niet worden voldaan. Tegen een matigingsbevoegdheid van den rechter ingeval van ergerlijke roekeloosheid wordt geen bezwaar gezien. Een aanvulling te dien effecte is opgenomen.

De afdelingen meenden, dat het aanbeveling verdiende, dat het onderzoek van ongevallen aan den daartoe aangewezen ambtenaar/Gezaghebber bleef en niet aan anderen werd overgedragen: hij zou altijd deskundigen kunnen assumeren. Daarmee kon de Gouverneur accoord gaan. Het artikel is in die geest gewijzigd.

In art. 18 is duidelijker geformuleerd de bedoeling dat eerst getracht moet worden in der minne tot overeenstemming te komen omtrent het bedrag der uitkering.

Sociale wetten zijn moeilijk, maar dat deze wet geen onderwerp van gedegen studie geweest is, noch bij de Raad noch bij Bestuur kunnen we niet zeggen, integendeel!

We verwachten dan ook van deze ongevallenregeling veel goeds.

Het is een vooruitgang in de sociale wetgeving van Curaçao.

NEW YORK ONDER DE SNEEUW: Een foto van Broadway na de jongste sneeuwstorm.

ALGEMEEN OVERZICHT.

Nog steeds blijft de internationale politiek alle aandacht vragen voor het Europees conflict, wat ontstaan is door het verbreken van het Locarnopact door Duitsland.

De Commissie van 13, die de vrede tussen Italië en Abessynië moest bespreken, heeft deze bespreking daarom moeten uitstellen, zeer ten ongerieve van Abessynië, wat in de laatste dagen weer erg door het Italiaanse leger wordt benauwd en dan ook alles behalve tevreden is over de houding van de Volkenbond. Het heeft dan ook dezer dagen een speciale Gezant naar Europa gestuurd, waarheen is nog een geheim, maar men gist Genève of de Vaticaanstad.

Ook de vorming van een kabinet in Japan door Hirota, waarbij is toegegeven aan de Militaire partij en welk feit voor de internationale politiek van zeer groot belang is, is geheel op de achtergrond door de kwestie om het Locarnopact. Men is nog steeds druk met conferenties. Eerst te Parijs, toen te Londen en thans te Genève.

Engeland is de verzoener der beide extremisten Duitsland en Frankrijk. Engeland heeft in de laatste dagen duidelijk zijn mening uitgesproken, dat wat Duitsland deed in zekere zin billijk was, maar de wijze waarop, de verbreking van het pact zonder enige vorm van proces zeker te laken.

Maar niettegenstaande de desavouering, vinden we in de onderhandelingen van de laatste week het eigenaardige verschijnsel, dat Duitsland aan de winnende hand is. Frankrijk, dat aanvankelijk geen onderhandelingen wilde of Duitsland moest eerst de Rijnzone hebben verlaten, is daarvan al teruggekomen.

En de eisen die Duitsland stelde, zijn daartegenover gedeeltelijk althans al ingewilligd.

Duitsland heeft, nu we dit schrijven, een verzoek van de Volkenbondsraad, om als gelijkberechtigde, mee te doen aan de onderhandelingen van de Raad. Op de andere eis van Duitsland, het behandelen van zijn voorgestelde non agressiepacten, daarop kwam het antwoord van de Raad, dat deze daarover geen uitsluiting geven kon en dit zou afhangen van de Locarno-mogendheden.

We willen hier nog eens even de aandacht vragen voor Spanje. Er heerst na de verkiezingen een echt communistische terreur. Dagelijks komen berichten in van moorden, branden, vooral van kerken en kloosters en communistische opstanden.

Dat Moskou achter de beweging zit, daaraan hebben we nooit getwijfeld, maar 't bleek in de laatste weken wel heel duidelijk, naar wat de Sovjetbladen schreven over het huidige Spaanse regiem. Of deze situatie lang zo blijven

Feuilleton.

De Vermoorde vermoord.

32)

Ge hebt getracht de burgerlijke stand te bedriegen om het erfdeel van den vader niet te moeten verdelen met een derde persoon. De neef van het slachtoffer houdt zelfs staande u binnen de villa, 10 minuten voor 7 gezien te hebben, d.i. 5 minuten na het plegen van de moord op zijn tante..."

Leparme, met zijn kort baardje, vloog onbeschaamd op:

— „Ah! dat heeft hij gezegd... dan heeft hij gelogen!"

De rechter speelde met een potlood tussen zijn vingers.

— „Dat geloof ik niet!" antwoordde hij vlug. „Ik ben éér geneigd te geloven dat hij gestorven is, omdat hij waarheid gesproken heeft..."

— „Gestorven!"

— „Of liever „vermoord". Vermoord, ja, terwijl wij vergeefs op u wachten om u te ondervragen..."

M. Bure sloeg eventjes een hogere toon aan:

— „Vermoord, terwijl gij uit wandelen waart!"

Deze onmiddellijke zinspeling ontstelde niet in het minst den ex-schoonbroeder van Mme Rouvet. Hij trok uit één van zijn zakken een kort pijpje en een tabaksblaas.

— „Ge hebt er niets tegen dat ik rook?"

De rechterlijke amtenaar sloeg geen acht op deze onderbreking.

— „U zoudt me zeer verplichten," hernam hij ietwat ironisch, „als ge me soms wildet verklaren, waar ge die avond heengegaan zijt..." Leparme glimlachte:

— „Wel, naar de villa Biccolore!..."

— „Naar de villa! Ge bekent dus?..."

— „Neen, dat niet! Ik zeg „naar de villa Bicolore", want u zijt er van overtuigd dat ik daar naartoe ben gegaan, daarbij ieder ander antwoord zou u sceptisch voorkomen..."

Mr. Bure bewoog zich ongedurig op zijn stoel:

— „Bekreun u niet om wat ik denk ten uwe opzichte! Dit uur is uiterst gewichtig, mijnheer Leparme, vooral voor u. Aanstonds zult ge uw verklaringen te ondertekenen hebben..."

De betichte schudde het hoofd:

— „Het spijt me, hiermee niet te kunnen instemmen. Ik zal niets ondertekenen."

— „Gij zult...?"

— „Volstrekt niets!"

De rechter trachtte zijn gevoelens te bedwingen.

— „Ik vermoed," sprak hij met een ietwat bevende stem, „dat ge u niet nauwkeurig rekenschap geeft van uw toestand. Gij bezat de drijfveer en de middelen tot het vermoorden van uw exschoonzuster en haar zoon. Wat meer is, Max Hartog heeft u stellig beschuldigd. Hij heeft ons gezegd dat hij u gezien heeft, toen ge juist de trap van de villa afdaalde... Hij zou u eveneens 5 u. 30 in de hof gezien hebben... Een besluit ligt dan voor de hand: ge hebt den neef van Mme Rouvet gedood, om over zijn stilzwijgen op een afdoende wijze zeker te zijn en omdat ge niet wist dat hij u reeds had aangegeven bij de overheid..."

Leparme haalde de schouders op:

— „Dwaling!" sprak hij. „Ik wist het!... Ik wist het zelfs vóór u, mijnheer de rechter!... In deze voorwaarden zult ge ongetwijfeld aannemen, dat de dood van dien beminnelijken kleinen jongen voor mij geen enkel voordeel kon opleveren..."

M. Bure dacht een ogenblik na:

— „Ik kan u niet geloven!" zeide hij. „Hoe, wanneer en door wie zoudt ge kennis verkregen hebben aangaande dit feit?..."

— „Wanneer? In de loop van de namiddag. Hoe en door wie? dat gaat mij alleen aan.

— „Een ogenblik?" onderbrak Vorobeïtchik, die voorover gebogen zat met de ellebogen op de knieën. „Ik kan, wat mij betreft, een antwoord geven op het „hoe", Mr. de rechter... Mr. Leparme heeft een bezoek moeten ontvangen, een weinig voor het diner..."

Hij keerde zich naar den betichte:

— „Is het niet zó?"

— „Inderdaad", gaf de ex-schoonbroeder van Mme Rouvet toe.

Het potlood van den rechter liep over een wit blad papier, dat op zijn onderlegger lag.

— Het bezoek van wie?" ging deze voort.

Hubert Leparme blies een dikke rookwolk rond zich.

— „Dàt zal ik niet zeggen! Maar misschien zal mijnheer...?"

Hij richtte zijn blikken naar Wens, die, comfortabel in zijn zetel uitgestrekt, zich opnieuw niet scheen te interesseren voor het onderhoud.

De detective antwoordde niet en M. Bure kwam terug op deze moeilijkheid:

— „Waar zijt ge naartoe geweest, die avond?"

— „Ik heb rondgelopen in de straten der stad... Is het nodig u de aantrekkelijkheid van Brugge, bij nacht, voor te spiegelen?..."

— „Gij hebt vrienden ontmoet?"

— „Eén of twee... Ik ben bij mijn tabaksleverancier geweest en heb er mijn blaas laten vullen... Ik heb verder nog een ochtendblad gekocht... Ik denk dat dit alles is."

De rechterlijke ambtenaar wendde andere middelen aan:

— „Bekent ge Max Hartog te hebben ontmoet in de tuin der villa op de dag der moord, rond 5 u. 30 in de namiddag?"

— „Dat beken ik."

— Bekent ge schuins vóór uwe exschoonzuster over de weg gegaan te zijn, op diezelfde dag, rond 6u. 35 en haar gevolgd te hebben?"

— „Ja."

— „Bekent ge, gedurende heel de middag, rond de villa te hebben geslopen?"

— „Ja."

Wens was bezig met roken, de ogen half gesloten, op een vermakelijke wijze van dit uurtje genietend.

Op een ongewone manier weerklonken de stemmen in het gesloten vertrek.

Het zachte licht der electrische lampen gaf aan het gezicht van den rechter en aan dat van van den verdachte een pakkend aanzien. Het stadsrumoer had opgehouden. Bij pozen weerklonken de zware en gerythmeerde stap van de bode op de plankenvloer in de voorkamer.

— „Eindelijk, bekent ge te zijn binnengedrongen in de villa en deze te hebben verlaten rond 10 minuten voor 7?"

— „Neen!"

Hubert Leparme ondrukte nauwelijks een poging tot geeuwen.

— „Op mijn beurt nu," hernam hij, vraag ik u, Mr. de rechter, of gij u wel nauwkeurig rekenschap geeft van de toestand!... Vergeefs zult ge wachten op enige opklaring van mijnentwege... en, nochtans, ik geloof dat ik de énige ben, die u in deze zaak iets verder kan helpen."

Hij grijnsde.

— „Maar dat zal ik niet doen!... waarom het verborgen houden? Ik ben een man met geld en gij met uw mannen hebt me een deugnietenstreek gespeeld.. Mijn enige misdaad kan hierin bestaan, nl.: gepoogd te hebben nooit de erfenis van den vader te verdelen en niets ervan over te maken aan een kind, dat altijd voor ons een vreemdeling was, om niet te zeggen: een „vijand". Ik had alles berekend, ik geef het toe, zonder uw schranderheid in het oog te houden. Dank aan deze, zal 1/3 van het fortuin, dat ons toekwam, aan Victor en aan mij, hoogstwaarschijnlijk in het bezit komen van de staat, indien, en dat geloof ik, Hartog geen erfgenaam heeft... Hoe ook, we zullen er geen cent meer van zien. Ge moet het dan maar niet kwalijk nemen, als ik u alléén laat ploetren in die zaakjes! Het uur is gekomen, Mr. de rechter, om een nieuw bewijs te geven van uw behendigheid!... Mijn beste wensen voor dit werkje."

Ondertussen was Mr. Bure bleek geworden.

wordt vervolgd.

Wanneer bij herhaling in de pers, zoals bij name in het dagblad „La Prensa" geschimpt wordt op ons H. Geloof en onze Priesters, — alles wat ons als Katholieken heilig en dierbaar moet zijn, door het slijk gesleurd wordt, past het dan onze katholieke mannen en jongelingen, die groot erop gaan tot de Strijdende Kerk te behooren, dit blad te steunen, door erop te abonneeren, advertenties erin te plaatsen of het te lezen? Wie zet de deur van zijn huis open voor iemand, die zijn moeder komt beleedigen? Welk echt Katholiek zet dan zijn deur open voor zulk een blad, dat zich herhaaldelijk geopenbaard heeft als een vijand van ons Katholiek geloof? Is het geen lafheid onzerzijds, zoo'n blad te steunen? Hebben de vijanden van ons Geloof geen gelijk, om te lachen over de lafheid dier Katholieken, die maar alles slikken, ook de grofste beleedigingen tegenover alles, wat hun boven alles dierbaar moet zijn.

Tegenover zulk een optreden van dit blad, past maar één houding van onze Katholieken, n.l. het eendrachtig boycotten van dit blad.

(Uit de Vastenbrief van Monseigneur P. I. Verriet)

KATHERINE HEPBURN OP DE SCHAATS. De bekende filmster traint zich op de schaats. De foto werd genomen op de banen van de IJsclub in Markson Sqaure Garde.

zal? Ook in 1930 hebben we een Spaanse furie gekend, waarop betrekkelijk spoedig een reactie kwam.

En een kern voor een reactie is er in Spanje zeker. De Ceda, de katholieke partij heeft nog 120 zetels in de Cortes (6 meer als in de vorige) verdere zijn er nog enkele andere rechtse partijen, zoals de fascisten die dezer dagen als illegale partij, door de regering zou zijn veroordeeld en hun voorzitter, de zoon van Primo de Rivera is gevangen genomen. We willen hopen dat deze reactie spoedig slagen mag en dat vooral de Ceda de fout herstellen mag, die het na de verkiezingen in November van het vorige jaar heeft begaan.

Want algemeen houdt men dat het talmen van Gil Robles, bij de verkiezingen, dat hij toen geen gebruik heeft gemaakt van de rechtse meerderheid zeker een der oorzaken is geweest, van de slechte laatste verkiezingsuitslag.

Echter schijnt het wel vast te staan, dat de grote meerderheid der zetels van links, meer te danken is aan de eigenaardige Spaanse kieswet, danwel aan 't groot aantal stemmen. Een andere grote fout van de katholieke partij lag ook nog in het feit, dat deze partij zich veel te laat heeft uitgesproken vóór de republiek.

Gil Robles zich bewust van deze fouten, heeft zich uit de politiek teruggetrokken en de leiding van zijn partij overgedragen aan Ximene Fernandez, de vroegere minister van landbouw.

Of deze dezelfde kracht heeft! Misschien is het echter ook mogelijk, dat de verdwijning van Gil Robles maar tijdelijk is.

Hoe kwam ik er toe?

Onder deze titel verscheen dezer dagen in de boekhandel de bekeringsgeschiedenis van den oud-Minster Mr. H. P. Marchant.

Het zeer interessante boekje, kunnen we niet anders beoordelen dan met de raad: „Lees het zelf".

En bij wijze van proef geven we hier enkele citaten uit het eerste hoofdstuk, wat getiteld is „Vooroordeel".

„Mijn terugkeer tot de Kerk onzer vaderen, nog wel op gevorderde leeftijd, heeft vele niet-katholieken bevreemd. Het werd zelfs raadselachtig genoemd. En nòg verklaart men, dit niet te begrijpen. Onder katholieken vond ik die bevreemding niet. Vanwaar dit verschil? Het verschil is hiermee verklaard, dat zij die zich verwonderen, het katholicisme niet kennen...

Wie bekend is met de omvangrijke litteratuur betreffende bekeringen, weet dat al die geschriften belijdenissen zijn van vroegere onwetendheid...

Voor mij is de bijzondere ervaring deze geweest, dat ik ambtelijk in nauwe aanraking kwam met katholieke instellingen, inzonderheid van onderwijs en het personeel daarvan, en dientengevolge met vele priesters. Ik vond een intelligentie, een levenskracht, een levensblijheid, een organiseerend vermogen, een liefdevolle samenwerking, die mij sterk hebben getroffen. Ik wilde weten, waaruit deze krachten waren voortgekomen. Ik deed wat ik te lang had verzuimd; ik maakte studie van de katholieke geloofsleer. Is hierin iets, dat bevreemding kon wekken? Ware niet veeleer bevreemder geweest, wanneer ik had gedacht: ik zie het, maar de verklaring is mij onverschillig?

Hoe algemeen de onbekendheid is met 't katholicisme bij andersdenkenden is telkens gebleken uit de wijze, waarop men op de bekeringen heeft gereageerd... Men spreekt over allerlei dat met de katholieke leer niets te maken heeft. Men onderstelt motieven, die dan als de ware worden doorgegeven. Aan het enige motief, waardoor de bekeering is geleid: de uitkomst van zijn onderzoek, gevolgd door de overgave aan den God van liefde, door Christus gepredikt, aan dit ware motief wordt niet gedacht. **Men neemt aan,** dat een denkend mens nu eenmaal niet tot dit inzicht komen kan. Men vergeet de uitspraak van Mirabeau: „er zijn lieden, die nooit van gedachten veranderen; het zijn de lieden, die nooit denken."...

De voorstelling, die de bekeerlingen zich maakten van de katholieke kerk zolang zij er buiten waren, was een caricatuur van de werkelijkheid. Toen zij van de werkelijkheid kennis kregen traden zij toe. Men was in de kringen van deze intellectuelen onwetend, en algemeen onthield men zich van onderzoek. Een anglicaans geestelijke, die als honderden van zijn ambtgenoten, tot de katholieke kerk was overgegaan, kreeg van een ambtsbroeder te horen: gij zijt een verrader. De klank is mij bekend. Een half jaar later, zo schrijft hij, heeft ook deze ambtsbroeder zich bekeerd. Voor hem was althans de bekering van zijn vriend aanleiding geweest om zelf te gaan onderzoeken. Hoevelen doen dit? Trouwens, wat of wie zou de man verraden? Zijn kerk? Maar hebben dan allen die Luther en de zijnen zijn gevolgd, niet de katholieke kerk verraden? Het geloof zijner vaderen? Dat verweet Friedrich Wilhelm, de koning van Pruisen, den graaf von Stolberg, toen hij katholiek was geworden. De koning had, zeide hij, van zulke mensen een afkeer. „Ik ook" antwoordde Stolberg, daarom ben ik tot het geloof mijner vaderen **teruggekeerd.**"

BUITENLAND.

DE „OSSERVATORE" OVER HERBEWAPENING.

„De geschiedenis doet thans een schrede achterwaarts."

De „Osservatore Romano" schrijft in verband met de veelvuldige tekenen, die wijzen op een herbewapening van Europa:

Het nationale egoisme, de onwrikbare onverzettelijkheid inzake de kwesties van prestige, het sophistisch spel tussen de eisen van veiligheid en de noodzakelijkheid van wapenbeperking hebben tot de mislukking geleid van één der meest humanitaire programs, die de roem zou kunnen vormen van onze beschaving: het program van beperking der en controle op de bewapeningen."

Verder schrijft het blad nog:,, de geschiedenis doet thans een schrede achterwaarts en men kan niet anders dan deze teruggang naar een onbekende doel vaststellen, waarvan men slechts weet, dat het beheerst wordt door een gevaarlijk nationalisme.

NAT. SOCIALISTISCH VRIJMOEDIGHEID.

Wat Hitler durfde beweren.

Aan het graf van den in Zwitserland door een Joods student vermoorden Duits-Nationalist, heeft Hitler een van weinig smaak en van nog minder christelijke gevoelens getuigen, wraak afgeroepen over het toch reeds zo ongelukkige Duitse Joodse volk.

Waarbij hij de vrijmoedigheid zelfs zó ver dreef om te beweren, dat de Nat. Socialisten zich van het lage en lafhartig middel van moord in hun strijd nooit hadden bediend.

Nu is men in Duitsland op het gebied van de Nazi's veel gewoon, maar bij deze vrijmoedige taal, zullen de Duitsers elkander toch wel eens met grote verbazing hebben aangekeken.

Zelfs de sterk fascistisch georiënteerde Telegraaf gaat dit te ver en dit blad schrijft naar aanleiding van deze zeldzame vrijmoedigheid van Hitler o.m. het volgende:

„Nooit hebben wij een aanslag gepleegd" heeft Adolf Hitler gezegd, maar waren de ministers Rathenau en Erzberger dan geen slachtoffers van zijn geestverwanten? Wie heeft generaal von Schleiger en diens echtgenote vermoord! Wie doodde den ouden Beiersen staatsman von Kahr? Wie was verantwoordelijk voor de bloedige 30ste Juni in 1934? Wie heeft 't verhinderd, dat de moordenaars voor hun rechtmatige rechters kwamen?

Hoeveel moorden zijn er in de Duitase concentratiekampen gepleegd? Wij zouden aan al deze smartelijke dingen niet herinneren, indien zij niet in direct verband stonden met de moord op Gusttloff. Als Adolf Hitler rechtvaardig wil zijn, dan behoort hij zich in te denken in de geestestoestand, waarin zijn regime het Jodendom heeft gebracht, een geestestoestand, die de moord te Davos niet rechtvaardigt, maar wel verklaart. Als straks de verdediger van den Joodsen moordenaar voor een Zwitserse rechtbank in volle vrijheid het woord zal voeren, dan zal het zijn plicht zijn alles op te sommen, wat het Derde Rijk toen tegen het Jodendom heeft misdreven en hopelijk zal hij deze opsomming kunnen besluiten met een citaat uit de door Hitler zelf gehouden redevoering, want wij zijn er geenszins zeker van, dat in de periode, die nog voor het houden der rechtszitting verloopt, geen nieuwe aanslagen tegen het Jodendom in Duitsland zullen plaats vinden.

Het lijstje van de door de Nazi's gepleegde moorden, door de Tel. hier gepubliceerd, is allerminst volledig. Niet genoemd zijn de Duitse Kath. leiders die op 30 Juni 1934 door Goering of op diens last zijn vermoord, zoals de edele Kath. figuren van Dr. Klausener, Edgar Jong, Von Baldow en zoveel anderen. Het aantal van deze moorden was zó groot, dat Hitler, ondanks zijn toezegging, de lijst der vermoorden nooit heeft durven publiceren.

Tegenover deze massa moorden door de Duitse Nat. Socialisten bedreven, is deze moord in Zwitserland, hoe afkeurenswaardig ook, slechts een zeer geringe weerwraak van een vooral door de Nat. Socialisten fel gemarteld volk.

En als zodanig menselijk heel goed te begrijpen.

Sovjetsteun in Spanje.

De Duitse pers vertaalt uit de „Trabajo", een Spaans dagblad, een artikel onder het opschrift **„En Moskou geeft steeds het geld"**, dat een aaneenschakeling is van zeer compromitterende feiten **en merkwaardige cijfers betreffende de** werkzaamheden van de Kom-intern en andere Sovjet-propaganda-organisaties in Spanje. Het feitenmateriaal van dit artikel is gedeeltelijk ontleend aan een boek van Enrique Matorras, getiteld „Het communisme in Spanje". Deze Matorras was vroeger communist en bracht het zelfs tot secretaris van het centrale comité der jeugdafdeling van de Spaanse communistische partij. Deze insider moet dus op de hoogte zijn, en dat zijn materiaal juist is, blijkt wel uit het feit, dat de communistische partij zelfs geen poging ondernomen heeft, om het in twijfel te trekken.

In het artikel in de „Trabajo" lezen wij dan, dat op 20 Augustus 1935 in Moskou een post voor de in Frankrijk en Spanje te houden verkiezingscampagne uitgetrokken werd. De Sovjet-heren stelden voor Spanje 2 millioen peseta's ter beschikking, terwijl voor Frankrijk bijna het drievoudige van dit bedrag werd gegeven. De verdeling der gelden geschiedde door de „Roode Hulp". Bovendien werden er maandelijks 45.000 peseta's voor algemene propagandadoeleinden uit Moskou naar Spanje overgemaakt. Voorts betaalde Moskou grote bedragen voor de reorganisatie van het Weekblad **„Arbeiderswereld"** waarvan een dagblad werd gemaakt en waarvoor o.a. een remise van 10.000 dollar werd gezonden. De organisatie van het blad Europa-Amerika kostte Moskou 200.000 peseta's. Voor de uitgaaf van de Spaanse vertaling van de „Internationale Correspondentie" stelde Moskou nog eens 50.000 ter beschikking. De „Liga der Revolutionnaire Atheïsten" werd bedacht met een Russischen organisatieleider, die 25.000 peseta's meebracht.

„Trabajo" komt tot de slotconclusie: „Bij de derde Internationale is het geld in grote hoeveelheden aanwezig. De Sovjet-regering stelt geld in overvloed ter beschikking en vindt deze middelen, door haar eigen arbeiders uit te buiten. Het doel van deze steunverlening door Moskou is met deze gelden ook het „recht om bevel te geven" te kopen".

NEDERLAND.

KAN DE HUIDIGE WERKELOOSHEID ALLEEN DOOR EEN OORLOG OPGELOST WORDEN?

Een merkwaardig professoraal betoog.

Prof. Dr. Goudriaan, tot voor kort bij de S. D. A. P. aangesloten, heeft zijn intrede gedaan als hoogleraar te Delft. In zijn inaugurale rede behandelde hij achtereenvolgens de invloed van loonsverlaging en prijsverhoging, van mechanisatie en rationalisatie, van werkloosheidsverzekering, landbouwsteun, industrialisatie en de uitvoering van publieke werken. Geen van alle is echter zo zeide prof. Goudriaan afdoende; andere zoals bescherming van nationaal product, hebben in 't groot gezien alleen maar de **tendenz de werkloosheid te verplaatsen.**

De oorlogsvoorbereiding het middel.

Maar er is, zo vervolgde spr., een middel, dat oneindig krachtiger dan de zo juist genoemde, het herstel teweeg kan brengen: de oorlog en de toerusting tot de oorlog. Het aanleggen van oorlogsvoorraden van grondstoffen werkt valoriserend op alle goederenmarkten. Het geven van grootscheepse opdrachten voor de mechanische oorlogstoerusting herstelt de activiteit in de industrie der productiemiddelen: men opereert dus juist op dié punten van het economisch organisme, van welke herstel van activiteit het krachtigst uitgaat. De bewapening van één land stimuleert bovendien die van alle andere en de economische activiteit van ieder land wordt niet alleen gebaat door de uitbreiding van de eigen bewapening, maar ook door de repercussies, die deze maatregelen bij de andere opwekken.

Men moet zich dan ook goed doordringen van deze bittere waarheid, dat de zogenaamde normale perioden van redelijk stabiele welvaart, die deze maatschappij de laatste anderhalve eeuw heeft gekend, uitsluitend die perioden zijn geweest waarin oorlogen werden voorbereid. En men kan dan ook met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid voorspellen, dat wij thans een periode van economische opleving tegemoet gaan met matiger wordende crisissen, die vermoedelijk haar afsluiting zal vinden in de volgende wereldoorlog.

Aldus deze hoogleraar, wiens „blijde" boodschap tevens een wel zeer somber perspectief opent. En de krankzinnigheid van de huidige maatschappij illustreert die alleen nog maar lezen kan, voor zover ze arbeid aan haar eigen vernietiging.

Het is een paradoxisme en fatalisme, de grote spotter Bernard Shaw waardig.

FASCISTISCHE VRIJMETSELAARS.

Onbegrijpelijk zegt de „Avondpost"

De Avondpost ontleent aan een nieuwe brochure van het hoofdbestuur der „Orde van Vrijmetselaars onder het Groot Oosten der Nederlanden" dat de orde thans 67 loges in Nederland telt, 25 in Oost-Indië, 3 in West-Indië en 55 in Zuid-Afrika.

In hoge mate verwondert het 't blad, dat onder de leden der Nederlandse vrijmetselarij ook leden der Nationaal-Socialistische Beweging wonen aangetroffen.

Het is ons, — zegt het blad — ten enenmale onbegrijpelijk èn hoe fascisten lid van de orde kunnen en willen worden èn hoe de orde fascisten als leden toelaat. Principieel acht de Avondpost dit volkomen onzuiver.

GESCHUT DAT NOOIT GEBRUIKT IS.

Bestelling bij Krupp als gevolg van wereldoorlog slechts half uitgevoerd.

In antwoord op de vragen van het Eerste Kamerlid mr. J. A. van Vessem, betreffende in 1913 ten behoeve van de kustverdediging besteld geschut, heeft de minister van Defensie a.i. medegedeeld, dat het in de vragen bedoelde zware geschut, n.l. acht vuurmonden van 28 c.M. 1.45, dat deel uitmaakte van een van Friedrich-Krupp-Aktiengesellschaft te Essen-Ruhr opgedragen levering van vier pantserkoepels van 28 c.M. 1.45, indefensie is opgesteld.

Deze pantserkoepels waren bestemd voor het te bouwen fort De Ruyter bij Vlissingen en het te verbeteren fort Kijkduin bij Den Helder. Eerst in het jaar 1919 leverde de firma Krupp het geschut, de pantserplaten enz. af in de toestand, waarin een en ander zich op dat ogenblik bevond. Dit materieel werd opgeslagen op de marinewerf te Amsterdam en is in 1932 verkocht.

De firma Krupp had zich verbonden, uiterlijk op 1 September 1916 twee complete koepels, dus met geschut, en uiterlijk op 1 Juli 1917 de twee andere koepels te hebben opgesteld. Aan de levering werd met voortvarendheid gewerkt.

Door het uitbreken van de wereldoorlog trad echter een belangrijke vertraging in de werkzaamheden in, terwijl door de daaropvolgende ratificatie van het verdrag van Versailles op 10 Januari 1920 de werkzaamheden met betrekking tot het gesloten contract moesten worden stopgezet. Daar de firma Krupp zich door deze omstandigheden op overmacht kon beroepen, moest de Nederlandse Regering daarmee genoegen nemen.

De totale kosten, welke voor de aanschaffing, het vervoer en de opslag van het geschut en de pantsers zijn besteed, hebben bedragen ƒ 1.334.335.72. Hieronder is begrepen een bedrag van ƒ 18.438, dat in de jaren 1923—1931 voor onderhoud moest worden uitgegeven.

De aanschaffingskosten zijn bestreden uit het in 1931 ingestelde fonds tot verbetering van de kustverdediging. Het contract werd door minister Colijn toenmaals minister van Oorlog, goedgekeurd.

Op 31 December 1932 is het geschut aan de firma Vlessing en C. te 's-Gravenhage voor de prijs van ƒ 50.000 verkocht, deze opbrengst is op 23 April 1933 in 's rijks schatkist gestort.

KERKAFBRAAK.

Kerkgangers-communisten.

Onder het opschrift Kerkafbraak wees De Nederlander (chr. hist.) op het slopingswerk, dat door enige communistische predikanten in de Ned. Hervormde kerk wordt verricht. Deze predikanten verlagen de godsdienstoefeningen tot communistische propapanda-vergaderingen, waar aan de kerkgangers bij de ingang communistische pamfletten worden uitgereikt. O.m. zegt het blad:

Het kerkgebouw in Roordahuizum, waar reeds eerder Pisuisse en Jan van Riemsdijk optraden, wordt meer en meer de plaatselijke schouwburgzaal. Op 20 October gaf de Vara er een avond, waarop een paar accordeonspelers voor **de preekstoel hun liederen ten beste gaven. Het duo Delgrassa bepaalde zich** in hoofdzaak bij dansmuziek. Het Vara-lied werd gemeenschappelijk gezongen en aan het slot verzocht de voorzitter, tevens ouderling der kerk, om staande tezamen de Internationale aan te heffen, hetgeen geschiedde.

Men hoort er niet van, dat de synode tussen beide komt. En als ze dat eens werkelijk doet — we denken aan het befaamde geval van den dominee van Lithoyen, die een openlijk aanhanger van communisme en verdediger van Rusland is — dan kan zij geen termen vinden, om den dominee uit het kerkverband te halen.

Kerkafbraak, zegt de Nederlander terecht. Zó is het waarlijk geen wonder, dat de Hervormde kerk in 10 jaren met enige percenten afneemt!

ARUBA.

Henk Wensing. †

Zaterdagochtend overleed bij het krieken van de dag het jongste kind der fam. Wensing van de parochie San Nicholas. Het kindje overleed in de ouderdom van 5 maanden en de dood trad plotseling en onverwacht in.

Om 6 uur 's middags vond de teraardebestelling op het R. K. Kerkhof plaats onder grote belangstelling van verscheidene Hollandse families.

Op het kerkhof waren o.m. aanwezig adjudant Kloosterman en diens echtgenote, de chef der centrale recherche, de Heer van Driel; idem van San Nicholas de Heer Hoks, de sergeant der Mil. politie de Heer v.d. Berg en voorts vele collega's van den Heer Wensing en andere particulieren.

Aan het graf werd een kort woord van deelneming gesproken door den sergeant der Mil. Politie den Heer v.d. Berg. Spreker zeide o.m., dat geen enkele begaafde schrijver of fijnbesnaarde dichter ouders met een dergelijk verlies met woorden kunnen troosten. De ouders voelen zelf het meest wat ze verloren hebben."

Spreker hoopte, dat Onze Lieve Heer zich over het kindje ontfermd heeft en dat het in de hemel zal zijn.

De kortstondige plechtigheid was hiermede geëindigd.

Moge God de ouders kracht en sterkte geven in deze smartelijke dagen en moge het kindje door de genade Gods in vrede rusten.

De KRO en het wereldprogramma.

Op het thans bekende tijdstip van 7.24 ving de KRO zijn programma aan met het „Wiens Neerlands bloed."

Het programma van 8 Maart j.l. was goed, maar juist toen Paul de Waart met het voor velen zo interessante wereldoverzicht begon, liet zich een Zuid Amerikaans station horen, dat zó geweldig hard doorkwam, dat Holland er niet meer „uit te vissen" was. De rest van de uitzending van de 8ste Maart was dan ook verloren.

De uitzending van de 15de Maart kon echter van het begin tot het einde goed gevolgd worden. Het is echter een kwestie van zuiver afstellen, want enerzijds is Engeland en anderzijds dat Z. A. station aan het uitzenden.

Zondag kwam Engeland er af en toe tussen door, maar het was niet hinderlijk.

Wat de sterkte betreft, wil het voorkomen dat de energie van de zender nog wel wat opgevoerd kan worden, want de ontvangst is nog niet zo sterk als bijv. van Engeland. Maar het is al weer een hele stap in de goede richting dat Holland Zondag hoorbaar is geweest. Dit kan echter niet van de uitzending in de ochtend gezegd worden, want noch de 25 M. noch de 19 M. zijn te ontvangen. Aan dat programma van de K.R.O. of de Phohi heeft de West niets.

Alleen wanneer op de 18 M. gezonden wordt, is de ontvangst goed en het ware te hopen, dat zulks altijd geschiedde inplaats van 3 maanden per jaar, dan had West-Indië tenminste ook eens een constante verbinding met het moederland, want ook hier verlangen velen er naar wat uit Holland te horen, want overigens is er ook niet veel gelegenheid voor vermaak of vertier.

El Despertador.

Deze collega van Aruba deelt mede, dat de President van de Lago, de Hr. G. W. Gordon twee weken op Aruba verbleef met echtgenote en 2 kinderen. Met de Libertador vertrokken ze naar Curaçao.

Dit bezoek schijnt geen voordelige gevolgen te hebben gehad.

Volgens een bericht in dat blad zijn de lonen met 33% verlaagd: b.v. in plaats van 1.35 ct. per uur, verdient men 90 ct. per uur. Ook Amerikaanse en Hollandse employes werden in hun salarissen gekort.

Ten slotte vinden we in het blad nog een ingezonden stuk tegen het indecente optreden van de **Compania Pous.**

CURAÇAO.

Ongeluk op Piscaderabaai.

Vrijdag verrichtten enkele arbeiders herstellingswerkzaamheden aan de springplank in het zwembad te Piscaderabaai.

Toen de 30-jarige F. van St. Martin, die 's morgens verteld had dat hij een goed zwemmer was, naar de springplank zwom, verdween hij plotseling in de diepte en kwam niet meer boven. De twee anderen merkten het echter onmiddellijk en schreeuwden luidkeels om hulp.

Vrijwel op hetzelfde ogenblik sprong de chauffeur van Piscaderabaai gekleed te water.

Het gelukte den chauffeur den drenkeling in enkele ogenblikken te vinden [illegible] waar de Heer Schonegevel, die toevalig aanwezig was, onmiddellijk begon kunstmatige ademhaling toe te passen. De doktoren Hugenholtz en Aars die zeer spoedig ter plaatse waren moesten echter de dood van het slachtoffer vaststellen.

Haiti-Uitzending.

Op Vrijdag 20 Maart a.s. zal de Heer Ernesto Martijn, Consul Generaal van Haiti, alhier, een causerie houden over Haiti in de Nederlandse taal.

Deze causerie zal worden uitgezonden om 8.30 p.m. (Eastern Standard Time) door het Station Port au Prince (Haiti) H. H. 2 S. 5910 K. C. (korte golf).

De Heer Martijn doet deze uitzending o.a. ten gerieve van de Curaçaose Radiovereniging, waarvan hij Vice-Voorzitter is.

Berichten van goede ontvangst worden gaarne tegemoet gezien.

Advocaat Caramels.

De heer C. W. F. Davelaar deed ons een zakje toekomen, bevattende enige monsters caramels, Nederl. Fabricaat.

Deze caramels zijn verkrijgbaar bij de volgende adressen: Botica Juliana, Concordiaplein; Johan Bakhuis, Oranjestraat; M. A. Correa Jr., Heerenstraat; Enrique Henriquez, Keukenstraat; Jacob Kelber, Handelskade; Alfredo Leent, Keukenstraat; Noë Pineda, Prinsenstraat; Lodewijk Rogg, Oranjestraat; N. en J. Sentiago, de Ruyterkade; Willem Walle, de Ruyterkade; C. Winkel, F. Pz., Breedestraat.

Burgerlijke Stand.

Maart 1936 Bevallen:

4 Oliviera, Frederica Rossette Hedwig echtg. van Bergonje, J. H. D. d.
5 Martis, Johanna Eugenia echtg. van Mercelita, J.G.: z.
6 Manuela, Concepcion Francisca z.
6 Jeekel, Dolores Lucia echtg. van Carlo, A. G. z.
6 Barrior, Carmen Maria echtg. van Bolivar, J. z.
7 Leonora, Leonora irene d.
7 Kelly, Rebecca Nrra echtg. van Boatswain, H. A. C. d.
8 Mac-Donald, Theodora Ceatrice, echtg. van Wong Lung-Hing, J. R. d.
8 Jacobino, Helena Simona echtg. van Carlo, G. E. z.
9 Curiel, Mercedes Clotilda d.
9 Nicolaas, Maria Luisa Bernarda echtg. van Booi, G. E. A. d.

1936 Overleden:

Jan. 15 Daal, Rudolf Victor 69 j.
Feb. 28 Klabeer, Danial plm. 35 j.
28 Martir Isaac Eutorgio 10 mnd.
Mrt. 5 Boskaljon, Johannes Petrus 72 jaar.
6 Winklaar, Ambrosius 57 j.
6 Hupsel, Marie Antoinette 7 mnd.
7 Leonora, Gabino Veronico 17 d.
8 Mercera, Thecla Antoinette 49 j.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten".

President A. Zamora heeft een decreet getekend, waarbij de staat van beleg over de hele natie met 30 dagen verlengd wordt.

Berichten uit officiële bronnen ontkennen uitdrukkelijk, dat A. Zamora afgetreden is.

Het Britse Kabinet heeft besloten een nieuw vloot-verdrag met Duitsland te tekenen, in weerwil van het feit, dat de Raad in zijn bedoeling heeft uitspraak te doen, dat Hitler de verdragen van Versailles en Locarno heeft gebroken.

Vermoedelijk zal er een gemengde arbitragecommissie benoemd worden inzake de Japans-grensconflicten aan de Mansjoekwogrens.

Mussolini heeft zich plotseling ook tot financiëel dictator van Italië uitgeroepen.

Alle inleggers op de Postspaarbank en alle depositohouders werden genoodzaakt hun spaarpenningen ter beschikking van de staat te stelen.

De nieuwste maatregel op economisch gebied in Italië is het verbod voor alle bezitters van luxe auto's om met hun wagens te toeren.

Hitler hield Maandag in Frankfort een rede, waarin hij nog eens weer uitdrukkelijk zijn wens naar vrede uitsprak.

Op de uitnodiging van de Volkenbond heeft Duitsland van Ribbentrop benoemd tot zijn vertegenwoordiger die vanaf Donderdag ter beschikking is.

Ofschoon Frankrijk zeer vasthoudend is aan zijn eisen, wil Engeland een vriendelijke en vredige oplossing.

UIT NEDERLAND.

Dr. Willem Mengelberg zal 22 Maart uit Zwitserland terugkeren. Naar verluidt is hij weer geheel hersteld en is thans blakend van gezondheid. Reeds 26 Maart zal hij in het concertgebouw dirigeren.

Volgens het jaarverslag van de Nederl. Fordfabrieken werd een nettowinst van 401.858 gulden gemaakt en een totaal dividend van 7%.

Vrijdagavond werd door de NSB'ers druk gecolporteerd in de Jordaan te Amsterdam, zolang zij daarmee bezig waren vielen er behalve wat scheldwoorden geen ongeregeldheden voor. Doch tegen elf was de vergadering der communisten in Bellevue geëindigd en begonnen zich al soepdig samenscholingen te vormen, terwijl twee NSB mensen onmiddellijk afgeranseld werden. In de Tuinstraat werden toen de politie versterking had gekregen, primitieve barricades opgeworpen van planken en balken van een gesloopt huis. De agenten gaven daarop revolverschoten af. Ook in de Madelief en Anjelierstraat onderging de politie een regen van stenen, flessen enz. Toen begon de politie geregeld charges in de straten uit te voeren en veegde de gehele omtrek schoon. Tegen 12 uur was de menigte verspreid en de orde hersteld.

H.M. de Koningin bezocht Vrijdag de Jaarbeurs te Utrecht.

Aalberse richtte de volgende vragen tot Minister Colijn in verband met zijn op 11 Maart gehouden radiorede. Ten eerste: Is de regering bereid mede te delen, waarom op 11 Maart met voorbijgaan van de volksvertegenwoordiging door den Minister in een radiorede tot het publiek zulk een gewichtig regeringsbesluit als het onder de wapens houden van dienstplichtigen werd bekend gemaakt.

Ten tweede: Is de regering niet van mening, dat in verband met het bepaalde in artikel 187 van de grondwet een wetsontwerp ingediend moet worden om het onder de wapens blijven zoveel mogelijk te bepalen.

Minister Colijn deelde in zijn antwoord mede, dat ten eerste volgens het oordeel van de regering een mededeling in het parlement naar buiten een grotere betekenis aan de maatregel verleend zou hebben, dan strokend met de werkelijkheid is. De regering heeft aanvankelijk overwogen om de nodige maatregelen zonder meer aan te nemen, doch vreesde, dat dit ongegrond en ongewenst commentaar ten gevolge zou hebben; om deze redenen werd een en ander per radio bekend gemaakt.

Wat de tweede vraag betreft, de regering is van oordeel, dat artikel 187 van de grondwet niet uitdrukkelijk voorschrijft, dat het onverwijld indienen van een wetsontwerp in dit geval nodig is daar het artikel spreekt over „onder de wapens roepen" doch niet over hen, die reeds in werkelijke dienst zijn. Wel zal in de suppletoire begroting 1936 voorgesteld worden, de verhoging zal gebaseerd worden op een korte duur van de verlengde diensttijd van de winterploeg.

Duitsland heeft de uitnodiging van de Volkenbond aangenomen om deel te nemen aan de beraadslagingen omtrent het verbreken van het Locarno-pact.

De Kamer nam met 65 tegen 22 stemmen het wetsontwerp aan tot financiëring van de bruggenbouw. Een gedeelte van de fondsen zal verkregen worden door verhoging van de benzinebelasting. Verschillende der grote projecten zullen thans binnen zeer kort in bewerking genomen worden.

Voetbal: Ajax RCH 6—2; Hermes DVS—VSV 3—3; Xerxes—KFC 1—1; Feyenoord—Blauwwit 2—1; ZFC—HSC 1—0; VUC—DWS 1—4; PEC—Enschede 1—5; Enschedeboys—ZAC 1—3; SCH—Tubantia 3—2; Hercales—Wageningen 1—1; AGOVV—Go-Ahead 2—2; Noad—Eindhoven 3—2; BVV—NAC 0—3; PSV—Longa 1—2; Achilles—HSC 1—4; Be Quick—Friesland 4—2; Leeuwarden—Hoogezand 1—4; Sneek—Veendam 1—5.

De Tweede Kamer zal waarschijnlijk het ontwerp reisbelasting op 23 Maart in behandeling nemen. Nog steeds heerst allerwegen groot verzet tegen de nieuwe wet, zodat er weinig kans is, dat deze in de huidige vorm aangenomen zal worden.

De Nederlandse regering heeft besloten om militaire attachés aan de verschillende gezantschappen toe te voegen, voorlopig zullen zij te Parijs, Brussel en Londen geplaatst worden.

Het hoofdbestuur van het Nederlandse Rode Kruis heeft via Djibouti een telegram ontvangen van den leider van de ambulance in Abessinië, waarin deze bericht dat de Nederlandse ambulance enige dagen geleden door Abessijnse rovers geplunderd is en gedeeltelijk verwoest. Dokter van Schelven werd gewond. Nadere bijzonderheden zijn op het ogenblik niet bekend.

Te Den Haag reed een auto in volle vaart tegen de Blauwe tram, die juist onder het viaduct bij Voorburg uitkwam. Blijkbaar had de chauffeur de trein niet bemerkt, daar het zeer mistig was. De chauffeur, een tuinder uit Leiden, en zijn 11-jarig dochtertje werden op slag gedood.

S.S. „Juan S. Elcano".

Het agentschap der Spaanse Lijn deelt ons mede dat het s.s. „J. Elcano" alhier verwacht wordt op ongeveer de 21/22.e dezer, inplaats van 18/19, zoals eerder geadverteerd.

Dit schip zal dezelfde dag weer vertrekken naar Ciudad Trujillo, San Juan, Tenerife, Cadiz & Barcelona. De Agenten, S. E. L. Maduro & Sons.

Inwisseling oude Rijksdaalders & Guldens.

We lezen in het publicatieblad No. 39 een beschikking, dat het tijdstip om oude guldens en rijksdaalders in te wisselen, opnieuw zal worden opengesteld van 1 April tot en met 30 Juni.

De Gouvernementsmiddelen.

Over Februari 1936 werd er aan belastingen ontvangen ƒ 298.703.

Deze som is bijna een ton onder de raming, maar was toch ongeveer gelijk aan de belasting-opbrengst van Febr. 1935.

De overige inkomsten bedroegen ƒ 808.671. Vermindert men deze som met ƒ 604.405, het batig saldo over 1932, dan is deze opbrengst ongeveer gelijk aan de opbrengst van Febr. 1935.

In totaal is over de eerste 2 maanden 1936 binnengekomen ƒ 1.744.947 tegen ƒ 1.025.269 in dezelfde periode van het vorige jaar.

Met genoemd cijfer zijn we reeds in de eerste 2 maanden ƒ 476.712 boven de raming.

We kunnen dus weer tevreden zijn.

1894—1936. — Links in Januari 1894, toen minister-president Colijn, als tweede luitenant (zittend in het midden), met een detachement kolonialen naar Ned.-Indië vertrok; rechts 42 jaar later: dr. H. Colijn bij zijn terugkeer in de Residentie van zijn buitenlandse vacantiereis.

Circus Razzore.

Hedenavond, Woensdag, opent het circus Razzore, dat van Colombia is gekomen, en daar grote successen oogstte. Als artist is aan het circus toegevoegd de Hollander Mr. Willem Rosiers, die onder de naam Reckless aan verschillende circussen heeft meegewerkt.

Het circus bestaat uit 50 artisten en talrijke wilde dieren.

Pastoor Smit.

De Pastoor van de St. Annakerk, Pastoor H. Smit, zal op attest van de doktoren voor goed naar Holland vertrekken op 9 April met het ss. „Costa Rica".

Pastoor Smit kwam op Curaçao op 21 Maart 1908 en was kapelaan op Santa Rosa tot 6 Mei 1909, toen hij pastoor werd op Montagne. Op 1 Juni 1910 werd hij kapelaan op Pietermaai, 21 Jan. 1911 pastoor op St. Martin Ned. Ged., 8 Juni 1912 op het Franse gedeelte. Van hier ging hij naar St. Eustatius 15 Jan. 1918 en werd op 27 Aug. 1919 pastoor op Santa Maria. In 1921 ging hij na 14 dienstjaren voor het eerst op verlof.

Na zijn verlof was hij 2 jaar pastoor op Bonaire en kwam 5 April 1924 op Pietermaai **en op 17 April 1929 aan de St. Annakerk op Otrabanda.**

Na 28 dienstjaren in de Missie is pastoor Smit thans gedwongen de Missie te verlaten. Betrekkelijk jong nog, maar met een flinke staat van dienst. Men moet niet vergeten, dat Tropenjaren dubbel tellen.

Toch wensen we Pastoor Smit van harte nog vele gelukkige jaren in zijn „otium cum dignitate".

Touristenschepen.

Heden is in de Caracasbaai het s.s. „Brittanic" met 441 toeristen.

Morgen wordt hier verwacht het s.s. „Evangeline".

Vrijdag het touristenschip „New York".

K
K R O
O

Wereldprogramma
Via P.C.J. Golflengte 31.28
19.24—20.24 uur Curaçaotijd.

Zondag 22 Maart.

1. Wien Neerlands Bloed.
2. De Film in Nederland, door A. van Domburg.
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Gramofoonmuziek.

Koloniale Uitzending van de K.R.O.
Via P. H. I. op Golflengte 25.57 M.
Van 9—10 Uur Curaçaotijd.

1. Mars.
2. Uit de wereld van de Film, door A. van Domburg.
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Gramofoonmuziek.

GEMENGD NIEUWS.

HET EILAND DER VERSCHRIKKINGEN.

Waar Amerika's „levenslangen" ondergebracht worden.
Alcatraz, een modern misdadigers-eiland.

In de haven van San Francisco schommelt een luguber schip aan de ankerkettingen. Het is het misdadigersschip der Verenigde Staten, dat eens per week in zee gaat en de staatsvijanden van Amerika, die ternauwernood de electrische stoel ontkomen zijn, als levenslang gedeporteerden naar het Duivelseiland van Alcatraz brengt. Zij heeft met „de Hel van Cayenne" dit gemeen, dat er geen hoop op vrijheid meer bestaat. Alcatraz bezit echter de modernste veiligheidsinstallaties, die ooit een strafgevangenis, waar ter wereld ook, kon aanwijzen. Tegen het geweldige rotsmassief waaruit het misdadigerseiland bestaat, dondert voortdurend de branding. De stroming in de Golf van San Francisco is zó sterk, dat ook de beste zwemmer al heel spoedig zijn krachten zou verbruikt hebben. Bovendien is het eiland met een electrisch geladen draadversperring omgeven. Gewapende motorboten kruisen voortdurend rond de rotsen en zelfs op het vasteland zijn nog maatregelen tegen de vlucht van een gedeporteerde getroffen, want op bepaalde afstanden zijn daar observatietorens opgericht, die door militaire wachten bezet zijn.

Het bewakingspersoneel op het misdadigerseiland bestaat uit een directeur en 40 bewakers.

Het zijn speciaal afgerichte cipiers die hun eentonige dienst op het eenzame eiland verrichten moeten, mannen, die zich onderscheiden hebben in het worstelen, boksen, pistool schieten en Jiu-Jitsu. Zij hebben het strikte bevel geen pardon te gebruiken met opstandige bewoners. Iedere denkbare alarminstallatie geeft de bewakers aanstonds bericht, wanneer het onder de gevangenen gisten zou. In vele cellen zijn, onzichtbaar voor de gevangenen microfoons gebouwd, die ieder gesprek onder de gevangenen naar de wachttoren geleiden. Aan de luidspreker zit voortdurend een beambte die niets anders te doen heeft. dan de verdachte gesprekken te noteren.

Reeds menig geheim, dat men den misdadiger tijdens het verhoor niet wist te ontlokken, is op deze wijze verraden. Momenteel herbergt Alcatraz 211 grote misdadigers. De meesten zijn wegens hun **gevaar voor de gemenschap in afzonderlijke cellen, die in de rotsen gebouwd** zijn, onder gebracht. De sluiting der zware celdeur is zo gecompliceerd dat er twee man voor nodig zijn om ze te openen. De laatstgenoemden stellen aan twee tegenover elkaar gestelde punten het mechanisme in werking.

Misdadigers, die reeds meerdere jaren op het eiland doorgebracht en zich in deze tijd goed gedragen hebben mogen brieven ontvangen. Zij krijgen deze brieven niet zelf te lezen maar zij worden hen door de bewakers voorgelezen.

Men wil daardoor verhinderen, dat geheime berichten of bepaalde tekens aan de gevangenen medegedeeld worden en in handen der gevangenen komen.

Bezoeken worden eerst na lange gevangenschap op het eiland toegelaten. Ook in dit geval krijgt de gevangene de bezoekers niet te zien. Er is een apart vertrek, vanwaar uit de gevangene door een soort telefoon met zijn bezoeker spreekt.

De gevangenen zelf komen dagelijks alleen in de eetzaal en op de wandeling binnen de vestingmuren bijeen. Ook hier zijn alle maatregelen getroffen, om ieder complot in een minimum van tijd te ontdekken en te onderdrukken. Terwijl de gevangenen hun maaltijd gebruiken, staan bewakers aan hefbomen, die met een druk door openingen aan het plafond traangas in de zaal kunnen laten stromen.

Bij de dagelijkse wandeling op het gevangenisplein moeten de gedeporteerden meermalen electrische controle-apparaten passeren, die door middel van proto-electrische cellen direct alarm slaan, wanneer een gevangene een of ander metalen voorwerp, een wapen of een breekwerktuig in zijn kleding verborgen mocht hebben.

Een vindingrijke schipbreukeling.
In een stenen boot.

Een boot behoort te zijn van hout of ijzer, nietwaar. Er zijn ook opvouwbare boten van rubber en zo maar die kunnen niet groot zijn. Stenen boten daar hoort men niet van.

Toch heeft met een stenen of cementen boot John. Kenlon, die later lange tijd hoofd van de New Yorkse brandweer was, zich met een aantal mannen eens op de Oceaan gewaagd. Niet omdat hij van oordeel was, dat cement beter dan staal voor scheepsbouw geschikt zou zijn, maar hij kon niet anders.

Er moest een boot zijn, er was geen hout en ijzer en toen redde hij zich en de zijnen, dank zij de kennis, die hij bij het bouwen van huizen had opgedaan, toen hij zijn vader, een metselaar, in zijn jeugd terzijde stond en aldus leerde, cement te vervaardigen.

Als eerste officier voer hij op een klipperschip, dat een dienst tussen Liverpool en Melbourne onderhield en dit schip liep op een zijner reizen op de klippen van het Varkenseiland, dat meer dan twee duizend kilometer van de Australische kust gelegen is.

Een geweldige orkaan had het schip in een dag en een nacht zowat zeven honderd kilometer uit de koers geworpen en slechts negentien man van de bemanning, Kenlon incluis zagen zich na de catastrophe behouden op het Vulkanische Varkeneiland geworpen.

Daar de kapitein in de golven verdwenen bleek, nam Kenlon het commando op zich. En hij had het bevel te voeren over een troep uitgeputte, hongerige en gedemoraliseerde mannen, die spoedig de moed opgaven. Kenlon echter, ofschoon jong, verzette zich met woord en daad tegen de steeds toenemende moedeloosheid. En ondanks het feit, dat hij wist, meer dan vijf honderd kilometer buiten de scheepvaartroute geworpen te zijn en op een boomloos eiland in de verraderlijke stille Oceaan, begon hij op plannen te zinnen, om zo gauw mogelijk Robinson Crusoë af te zijn.

Teneinde zijn mannen op te monteren, organiseerde hij jachtpartijen, zette hen aan het vissen en aan het bouwen van grashutten, terwijl hij op het hoogste punt van het eiland de hele nacht door een vuur liet branden. Toen één der mannen een arm brak, was het Kenlon, die het lichaamsdeel spalkte en een noodverband legde.

Steeds maar dacht hij over de mogelijkheid een boot te bouwen. Aangezien er zich echter geen hout op het eiland bevond, leek dit onmogelijk. Er waren bovendien geen gereedschappen, geen spijkers etc. Kenlon gaf tenslotte in zijn hart ook de hoop op. Op een goede dag evenwel schoot hem opeens iets te binnen. Hij dacht aan de tijd, waarin hij samen met zijn vader cementen funderingen had gelegd en het was direct duidelijk voor hem, dat een boot van cement, indien hij die zou kunnen maken, drijven zou. Het was slechts een kwestie van berekening en waterverplaatsing.

Zijn mannen dachten, dat hij krankzinnig was geworden. Wie bouwde er nu een stenen boot? Kenlon redeneerde echter, dat wanneer een ijzeren boot kon drijven, een cementen boot dat ook zou doen. Hij ging direct op onderzoek uit en bevond, dat de rotsen van het eiland hem de nodige materialen voor het vervaardigen van de gewenste grondstof leveren konden. Drie weken bracht hij met mengen en experimenteren door en verkreeg tenslotte een mengsel, dat hem geschikt toeleek. Met een paar stukken wrakhoukt van het verongelukte schip legde hij een kiel en het carcas van een boot, terwijl hij met rotan alles stevig aan elkander vlocht. Daarna goot hij cement er over en in twee dagen tijd had hij een stenen boot. Het was natuurlijk de grote vraag, of deze zonderlinge boot drijven zou.

De gestranden hielden hun adem in, toen de boot langzaam in de zee werd gerold en ze braken in een onbeschrijfelijk gejubel uit, terwijl het product van Kenlon's handen statig op de golven wiegelde. Er was eindelijk hoop en een kans, van het eiland weg te komen.

De bemanning wilde zich liefst onmiddellijk inschepen, maar Kenlon toonde zich een voorzichtig man. Hij zette in de boot een mast en er aldus een zeilboot van makend, zeilde hij een paar maal rond het eiland, onderwierp zijn vaartuig voorts aan allerlei proeven en oordeelde tenslotte, dat het waagstuk ondernomen kon worden.

Het was een waagstuk, in een stenen boot van nauwelijks tien meter lengte de oceaan op te gaan, zonder in het bezit te zijn van een kompas of een sextant. Kenlon zette desondanks welgemoed volgens zon en gissing koers naar het Australische vasteland, zijn boot volgeladen met mannen en proviand.

Tien dagen lang zwierven Kenlon en zijn mannen in hun stenen boot rond. Ze hadden gelukkig het weer mede en de boot werd door de elementen niet aan een al te gevaarlijke krachtproef onderworpen. Desalniettemin was de tocht onder de brandende zon en met een minimum voorraad drinkwater allesbehalve aangenaam en Kenlon had moeite genoeg, zijn mannen hoopvol te houden. Als een rechtgeaarde, vrolijke Ier speelde hij clown, verkocht kwinkslagen en beloofde dat zijn boot allen veilig naar Ierland brengen zou.

Aan zulk een experiment behoefde hij zich evenwel niet te wagen. Want op de tiende dag weerklonk het ongelooflijke: een zeil. En kort daarna werden de schipbreukelingen door een reddend vaartuig opgepikt, een koopvaarder uit Melbourne, de plaats van hun oorspronlijke bestemming.

Het deed Kenlon en zijn mannen werkelijk pijn, toen ze hun mooie stenen schip aan zijn lot moesten overlaten. De koopvaarder kon het logge „stuk steen" niet aan boord hebben en men beval het daarom in de genade der golven aan. Vermoedelijk rust Kenlon's schepping nu op de bodem van de Stille Oceaan en gebruiken de vissen haar als badkuip, zonder te weten, dat ze de metropool New York één van haar beste brandweerhoofdlieden heeft gegeven.

RAICHENBACH BLIJFT WERELD-DAMKAMPIOEN. — Vos wenst zijn tegenstander geluk met het behouden van het kampioenschap, tijdens de huldiging in 't Victoriahotel te Amsterdam.

DE FILM VAN DE WEEK.

Van 16 tot en met 22 Maart.

A. Onderstaande films kunnen beschouwd worden als niet aanstotelijk en geschikt voor publiek vermaak.

Roxy.

Sweet Adeline.
Manhatten Moon.
Three kids and a Queen.

In Hollywood.

Mississippi.
Curly Top.
Manhatten Moon.

In Cinelandia.

Les Miserables.
Strawberry Roan.
Sweet Adeline.

B. Onderstaande Films bevatten gedeeltes die aanstoot kunnen geven, wegens gewaagde toespelingen, grofheden, misleidende voorstelling van zaken of gebrek aan kiesheid. Deze films worden niet positief goed- noch afgekeurd, maar zijn TOELAATBAAR VOOR GEESTELIJK VOLWASSENEN.

Een bezoek aan deze films kunnen we in 't algemeen niet aanbevelen.

Roxy.

Great Hotel Murder Case.
Come on Marines.
George White Scandals.

Hollywood.

We live again.
Great Hotel Murder Case.
Footlight Parade.

Cinelandia.

George White Scandals.

De andere in deze lijst niet genoemde films, moeten of wel omdat ze slecht zijn, of wel omdat hier geen beoordeling over gegeven is, vermeden worden.

Het aandeel.

„Je zuster heeft de hondderdduizend in de loterij gewonnen, hoor ik, heb jij er ook iets van gekregen?"

„Ja, een zwager."

Aankomst en vertrek der schepen van 18-- 21 Maart 1936.

SS.	Aank.	Van	Vertr.	Naar
El Libertador	18	Maracaibo, Aruba	18	La Guaira
Boskoop	18	Hamburg Amsterdam	18	Cristobal, Costa del Pac
Britanic	19	New York	19	Cristobal New York.
Evangeline	19	New York	19	Cristobal, New York
Luna	19	New York	19	Aruba, Maracaibo
Cordillera	19	Hamburg	19	P. Barrios
J. Seb Elcano	19	Cristobal	19	Barcelona
Claus Horn	19	Cartagena	19	Hamburg
New York	20	New York	20	Cristobal, New York
El Libertador	20	La Guaira	20	Aruba, Maracaibo
Flora	20	Maracaibo	20	P. Cabello, New York
Cuba	20	P. Limon	20	Le Havre
Mataroa	20	N.-Zeeland, Cristobal	21	Southampton, Londen

De K.L.M.-verbinding tussen West Europa, Denemarken en Scandinavië.

Weinigen weten, dat de verbinding tussen Nederland en Scandinavië, zij het aanvankelijk in de vorm van een kortstondige proefdienst, tot de oudste luchtverbindingen der K.L.M. behoort. Reeds de 1ste September 1920 werd een dienst Amsterdam—Hamburg—Kopenhagen geopend, die geëpediteerd werd door de K.L.M. in samenwerking met de Deutsche Luftreederij. Aanvankelijk vloog men om de andere dag, doch van 15 September tot en met 31 October, toen alle luchtverkeer stopgezet werd, onderhield men een dagelijkse dienst.

Het volgende jaar echter kwam de K.L.M.-verbinding niet verder dan Hamburg en in de jaren 1922 en 1923 moest de dienst geheel stopgezet worden wegens de Duitse valutamoeilijkheden. Doch de 23ste April 1924 werd de lijn Rotterdam—Amsterdam—Hamburg heropend en uitgevoerd tot de 6de October. Drie maatschappijen werkten samen op deze lijn, de K.L.M., Det Danske Luftfartselskab en de sinds lang in de Lufthansa opgenomen Duitse maatschappij Deutscher Aero Lloyd.

Sindsdien is de luchtverbinding met het Noorden van jaar tot jaar in exploitatie geweest. In 1925 en 1926 werd de dienst door de K.L.M. alleen onderhouden; vooral 1926 was een uiterst belangrijk jaar voor de luchtverbinding met Scandinavië, want de 19de April, bij de heropening van de dienst, werd deze meteen doorgetrokken tot Malmo in Zweden. Teglijkertijd kwamen te Amsterdam aansluitingen op de diensten naar en van Londen en Parijs en de snelle verbinding Londen—Amsterdam—Malmo en Parijs—Amsterdam—Malmo, de z.g. Scandinavian Air Express, werd tot stand gebracht. Het belang van deze luchtverbinding werd nog vergroot door de aansluitingen per trein van Malmo naar Oslo, Gothemburg en Stockholm.

In 1937 gaat de K.L.M. op deze verbinding samenwerken met de Zweedse maatschappij A. B. Aerotransport; tijdens de zomerdienst waren er voor het eerst twee verbindingen per dag in beide richtingen.

De samenwerking met deze maatschappij is in de loop der jaren onveranderd gebleven.

In 1931 werd voor het eerst tijdens het zomerseizoen behalve de verbinding met Scandinavië via Hamburg ook een directe dienst Amsterdam—Kopenhagen—Malmo uitgevoerd. In de volgende jaren ontwikkelt zich deze directe verbinding tot de belangrijkste, drukst bezette dienst naar het Noorden. In 1932 wordt deze dienst voor het eerst onafgebroken uitgevoerd van de 1ste Maart tot de 31ste December; ook in de volgende jaren komt deze dienst geregeld voor zoveel op het zomer- als op het winterprogramma; de dienst op Scandinavië is een dagelijkse geworden gedurende het gehele jaar.

Het passagiersvervoer op deze lijn heeft zich krachtig ontwikkeld. Wij laten hier een overzicht volgen van de aantallen reizigers, welke van 1924 t/m 1934 op de luchtlijn naar Scandinavië vervoerd zijn.

Rotterdam — Amsterdam — Hamburg Kopenhagen	1924	869
Rotterdam — Amsterdam — Hamburg Kopenhagen	1925	978
Rotterdam — Amsterdam — Hamburg Kopenhagen — Malmo	1926	1.811
Rotterdam — Amsterdam — Hamburg Kopenhagen — Malmo	1927	3.524
Rotterdam — Amsterdam — Hamburg Kopenhagen — Malmo	1928	3.650
Rotterdam — Amsterdam — Hamburg Kopenhagen — Malmo	1929	3.651
Rotterdam — Amsterdam — Hamburg Kopenhagen — Malmo	1930	3.124
Rotterdam — Amsterdam — Hamburg Kopenhagen — Malmo	1931	4.517
Amsterdam — (Hamburg) — Kopenhagen — Malmo	1932	5.437
Amsterdam — (Hamburg) — Kopenhagen — Malmo	1933	10.063
Amsterdam — (Hamburg) — Kopenhagen — Malmo	1934	15.376

Hieruit zien we, dat de doortrekking naar Malmo in 1926 een verdubbeling van het aantal passagiers tengevolge had, terwijl de grootste stijging valt waar te nemen gedurende de jaren 1932 t/m 1934; de juiste cijfers over 1935 zijn nog onbekend.

In het begin van 1936 zijn voor het eerst enige Engelse maatschappijen zich voor de dienst op Scandinavië gaan interesseren. De 7de Februari opende de British Continental Airways een dienst Londen — Amsterdam — Hamburg — Kopenhagen — Malmo, welke tweemaal per week uitgevoerd wordt. De 17de Februari zal de British Airways een dagelijkse dienst op Scandinavië openen.

De 1ste Juli a.s. zal een nieuw tijdperk in de ontwikkeling der luchtverbinding met Scandinavië aanvangen. Dan zullen K.L.M. en A.B. Aerotransport behalve de luchtlijn Amsterdam — Kopenhagen — Malmo ook een dienst Amsterdam — Kopenhagen — Malmo — Stockholm gaan vliegen. Bovendien wordt op die datum een lijn Amsterdam—Hamburg—Malmo—Stockholm geopend, welke gezamenlijk geëxploiteerd wordt door de K.L.M., A.B. Aerotransport, Deutsche Lufthansa en Det Danske Luftfartselskab, met aansluiting op de luchtverbinding Stockholm — Helsingsfors, welke door de A.B.A. en de Finse luchtvaart maatschappij Aero O.Y. geëxploiteerd wordt. Zeker zal van deze gelegenheid om uit Londen en Parijs via Amsterdam op één dag naar Stockholm te vliegen, een druk gebruik gemaakt worden. Immers de tijdwinst is buitengewoon groot; zowel Londen — Stockholm als Parijs — Stockholm door de lucht is een kwestie van slechts 8 uur vliegen. Londen — Stockholm per trein en per boot daarentegen is 49 uur reizen, van Parijs naar de Zweedse hoofdstad heeft men 38 uur nodig, indien men de korste weg over land kiest. Het belangrijke verkeer tussen West Europa en de Scandinavische landen zal zeker nog meer dan vroeger de luchtweg volgen.

Mr. S. G. C. v. d. Veen Zeppenfeldt
is, tot nader bericht, niet te consulteeren.
2-1 Curaçao, 14 Maart 1936.

WETENSWAARDIGHEDEN.

De zetmachine.

Wat een combinatie van uitvindingen er eigenlijk vervat zijn in een moderne zetmachine van een krant, zal misschien niemand onder de krantenlezers vermoeden.

De aller-eerste drukletters waren meer wat wij zouden noemen: stempels. Zij waren in hout gesneden en werden met de hand afgedrukt als hoofdletters in boeken die overigens geheel geschreven werden. Later kwam men op het idee om alle letters uit te snijden op de kop van houten staafjes. Men gebruikte oorspronkelijk beukenhout. In het Duits heten letters nog altijd **Buchstaben.**

Dat was al een hele verbetering. Daarna volgden de letters van metaal, die langer mee konden en ook kleiner gemaakt konden worden dan houten letters. Gevolg: meer copie op een bladzijde en mogelijkheid tot drukken van boeken van zeer klein formaat. Toen men in staat bleek het lettergieten wat te mechaniseren, ging dit werk vijf maal zo vlug als toen elke letter met de hand in een vormpje gegooten moest worden. Om nog beter op te schieten goot men later niet meer telkens één letter, maar hele rijen letters tegelijk, een hele regel. Intussen was men, om het tempo nog te verhogen, lettergieterij en zetterij gaan combineren in één machine.

Zulk een samenstel van mechanische regelgieterij en zetterij noemt men Linotype of Intertype, twee systemen, die niet veel van elkander verschillen.

Op een dergelijke machine worden de meeste kranten tegenwoordig gezet, ook de „Amigoe".

Alles geschiedt in deze machines automatisch. De machinezetter behoeft slechts zijn letterbord, veel gelijkend op dat van een schrijfmachine, maar veel uitgebreider, te bedienen en telkens wanneer een regel vol is, een hefboom over te halen. Zolang de machine goed functioneert doet deze de rest voor hem. Een ervaren machinezetter wint het in snelheid van de meest geroutineerde typist. Want de moderne zetmachine wordt electrisch gedreven en reeds een uiterst lichte druk op de toetsen is voldoende om de matrijzen naar beneden te brengen.

Het regelgieten heeft een kolossaal voordeel. Als op een ongelukkige dag een zetter de ramp overkomt dat hem **een pas opgemaakte bladzijde** uit de hand glipt — en deze bladzijde dus in „pastei" valt — is het heel wat eenvoudiger om de tientallen regels weer op hun plaats te brengen dan enige honderden losse letters.

Er is echter ook een nadeel. Bij losse letters kan men een drukfout verbeteren door de verkeerde letter te vervangen door de goede. Bij regelgieten moet de hele regel eruit gehaald en overgegoten worden. Daarbij — wie ter wereld is volmaakt? — komt dan wel eens een uitgelichte regel op een verkeerde plaats in het zetsel terug.

Maar bij de krant gaat snelheid vóór foutloosheid en daarom neemt men dit bezwaar gaarne op de koop toe.

L.

Napoleon en zijn boeken.

We stellen ons Napoleon Bonaparte de geweldenaar, die heel Europa in vuur en vlam zette, niet voor als een boekenwurm en dat was hij ook helemaal niet. Maar dat wil niet zeggen, dat hij daarom een afkeer gehad zou hebben van lectuur. Dat is heel stellig niet het geval.

Er is van hem verteld, dat hij twee lievelings-auteurs had, nl. Homerus en Thomas a Kempis.
waarde hij ze met zorg onder zijn hoofd-
Van dezen had hij altoos een exemplaar bij zich, ze vergezelden hem te midden van al zijn krijgsverrichtingen en als hij zich in zijn legertent te rusten legde, bekussen.

Er gaan van grote mannen wel meer zulke verhalen, die heel vaak niet juist zijn.

Dat de vechtjas zich zal hebben verlustigd in het machtige epos van Homerus, dat immers wemelt van soldaten en veldheren, van krijgsverrichtingen en allerlei militair geweld, lijkt zeer waarschijnlijk.

Maar als hij Thomas á Kempis bemediteerde, heeft dat toch niet invloed op hem geoefend.

Intussen, hoe men ook over het vertelsel denke, historisch staat vast, dat Napoleon reeds in zijn vroege jeugd een grote liefhebber van boeken was.

Daar staat vooreerst de verklaring van zijn leermeester, die na een examen hem het volgende getuigschrift toereikten: „„Terughoudend en vlijtig, boven de omgang met zijn makkers geeft hij de voorkeur aan studie op allerlei gebied, verlustigt zich daarbij in schrijvers van uiteenlopende gehalte: hij heeft een zwijgende natuur, zoekt de eenzaamheid, is grillig, hoogmoedig en zeer egoïstisch; zonder veel te spreken, is hij beslist in zijn antwoorden, slagvaardig en goed onderlegd in het debat. Hij heeft veel eigen liefde en een eerzucht, die op alles gericht is."

Zijn leeslust neemt hoe langer hoe meer toe.

Het volk leest Voltaire en Montesquieu.

Napoleon heeft keur in zijn boekerij, want hij leest maar niet alles wat hem voor het grijpen ligt.

Als zijn mede-soldaten afleiding zoeken in uitgaan, spel, muziek, zit daar Napoleon met het bleke gelaat, eenzaam en stil in een hotelkamer, vlak naast een biljartzaal, maar al het gerucht naast hem hindert zijn geconcentreerde geest niet.

Als met een onbedriegelijk instinct heeft hij voor zijn boekenkast alleen die lectuur die voor zijn ver vooruitziende geest en zijn militaire idealen bruikbaar is.

Ziehier het gehalte van de inhoud zijner boeken, zoals de historie ze heeft bewaard.

De grondstellingen en de geschiedenis der artillerie.

De „Republiek" van Plato.

De regelen van het beleg.

De wetgeving der Perzen, Atheners en Spartanen.

De geschiedenis van Engeland.

De veldtochten van Frederik de Grote.

De financiën van Frankrijk.

De landen en zeden der Tartaren en Turken.

De geschiedenis van Egypte en Karthago.

De beschrijving van Indië.

Engelse beschouwingen over het huidige Frankrijk.

Mirabeau, Buffon en Machiavelli.

Geschiedenis en wetgeving van Zwitserland, China en de Inca's.

Geschiedenis van de adel.

Astronomie, Biografie, weerkunde.

De wetten der voortplanting.

Statistiek der sterfelijkheid.

Uit deze keuze van boeken, die wel heel sterk door één gedachte worden beheerst blijkt weer, dat grote mannen niet zo maar uit de lucht komen vallen en zij zich niet alleen door hun genie hebben opgewerkt, maar dat het alweer de boeken zijn die de wereld en haar lotgevallen regeren.

En dat het hem niet altijd zit in de uitgebreidheid van een boekerij, maar meer nog in de keur en de keuze van boeken, blijkt duidelijk uit de bescheiden bibliotheek van Napoleon, die dan ook in zijn leven wel getoond heeft, dat die kleine verzameling van geschriften in hem vlees en bloed waren geworden.

„Timeo hominem unius libri" — de spreuk der ouden, die met eerbiedige vrees opzagen tegen een mens, die maar één boek goed las, heeft Bonaparte schitterend in zijn leven bewaarheid.

En dat éne boek aanvaardde hij nog **niet eens in zijn geheel.**

Wars van alle fantasie en onlogische denkbeelden, sterk realist als hij was legde hij bij zijn lezen een gestrenge keur aan.

Daarom verslond hij het boek niet, las hij niet uit pure leeslust, tijdverdrijf of liefhebberij, maar maakte voortdurend aantekeningen, en zo bestaan er nog van hem een serie van afzonderlijke handschriften, te zamen 400 bladzijden groot, waarin hij met bijna onleesbaar schrift, nauwkeurig uitterksel en citaten verzamelde.

Zo kan men in één van die afleveringen het gehele plan lezen van de 7 Saksische rijken in Engeland met hun koningen, de vormen van de renbanen in het oude Creta, lijsten van oud-Griekse vestingwerken in Klein-Azië, de datums van 27 Kalifen met 't aantal hunner soldaten en de misdaden hunner vrouwen.

De volledigste van die uittreksels handelen over Egypte en Indië, zowel de afmetingen van de grote Pyramide als de verschillende sekten der Brahmanen kan men er in vinden.

Met nadruk haalt hij er o.a. in aan het volgende citaat uit de geshiedschrijver Raynal:

„Met het oog op Egypte, dat tussen twee zeeën ligt, in werkelijkheid tussen het Oosten en het Westen, vatte Alexander de Grote het plan op om de hoofdzetel van zijn wereldrijk daarheen te verleggen en Egypte tot het centrum te maken van de wereldhandel. Deze scherpzinnigste van alle veroveraars, begreep het wel goed, dat, als er een middel moest zijn om al zijn veroveringen in één staatsverband samen te brengen, dit niets anders dan Egypte kon zijn, voorbestemd als het ware om Afrika en Azië met Europa te verbinden."

Na 30 jaren, verklaarde Napoleon zelf, leefde dit citaat nog in mijne herinneringen zo dikwijls heb ik het gelezen.

Terzelfder tijd begon hij ook te schrijven en zo bestaan er wel een dozijn geschriften en ontwerpen b.v. over het opstellen van kanonnen, over de zelfmoord, over de koninklijke macht, over de ongelijkheid der mensen en vooral over Corsica.

Houdt men nu de latere veldtochten van Napoleon en heel de historie van zijn militaire loopbaan in Europa en vooral in Afrika goed voor ogen, dan kan uit de boekenworm-Napoleon veel van zijn grootse opvattingen en geniale krijgsmandaten verklaard worden.

Men kan zeggen, dat de boeken iedere tijd en iederen mens beïnvloeden, ook de grote mannen, die de ideeën verwezenlijken, welke anderen vóór hem gedacht hebben.

Het aantal studenten aan de Duitse hogescholen is afgenomen met 15.6% voor de mannen en 26.5% voor de vrouwen. De daling is het grootst op de handelshogescholen.

De jaarlijkse wereldconsumptie van peper bedraagt veertig duizend ton.

SPORT-RUBRIEK

Officiële Mededelingen VAN "De Curaçaose Voetbalbond."

Zondag, 22 Maart.

MUNDO NOBO:
HERCULES—R.C.C.
Aanvang 4.15 precies.

RIO CANARIO:
ASIENTO—TRAPPERS
Aanvang 4.15 precies.

WEDSTRIJD-UITSLAGEN.

Zondag, 15 Maart 1936.

A.-klasse: BISMARCK—HERCULES 0—2
ASIENTO—R.C.C. 1—3

STAND COMPETITIEWEDSTRIJDEN

Zondag, 15 Maart.

A-klasse:	Gesp.	Gew.	Gelijk	Verl.	Doelpunten voor	Doelpunten tegen	Punten	Gem
JONG-HOLLAND	17	12	4	1	36	11	28	1.6
VOLHARDING	14	9	3	2	20	8	21	1.5
BISMARCK	18	10	3	5	26	18	23	1.2
R.C.C.	15	7	[illegible]	[illegible]	[illegible]	15	18	1.2
AJAX	18	5	7	6	12	20	17	0.9
TRAPPERS	15	5	3	7	16	12	13	0.8
HERCULES	16	4	6	6	12	19	14	0.8
ASIENTO	15	2	5	8	13	29	9	0.6
TRANSVAAL	16	2	4	10	12	23	8	0.5
M.S.V.	18	4	3	11	19	34	*9	0.5

* 2 Winstpunten in mindering wegens het niet opkomen in de wedstrijd AJAX—M.S.V. op 1 December 1935.

B-klasse:	Gesp.	Gew.	Gelijk	Verl.	Doelpunten voor	Doelpunten tegen	Punten	Gem
SCHERPENHEUVEL	11	9	2	0	41	7	20	1.8
JONG-HOLLAND II	10	5	3	2	20	6	13	1.3
VOLHARDING II	8	5	0	3	12	8	10	1.2
BISMARCK II	8	4	1	3	11	10	9	1.1
HERCULES II	9	5	1	3	10	11	11	1.2
R.C.C. II	9	3	3	3	17	15	9	1.0
ASIENTO II	6	3	0	4	10	11	6	1.0
TRAPPERS II	9	3	2	4	11	11	8	0.8
ATLETICO	11	4	1	6	12	11	9	0.8
M.S.V. II	7	2	1	4	9	23	5	0.7
AJAX II	10	2	0	8	9	27	4	0.4
TRANSVAAL II	8	1	0	7	7	29	2	0.2

CH. J. SAMSON, arts, en Echtgenoote

betuigen hun hartgrondigen dank voor alle vriendschap en sympathie, die hun ten deel viel, en roepen bij hun vertrek naar Nederland vrienden en bekenden en het Curaçaosche volk een hartelijk vaarwel toe.

a/b S.S. „Van Rensselaer". 2—1